

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové, a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **N. T. T.**, narozen dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Opletalova 25, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2020, č. j. MV-173830-5/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2020, č. j. MV-173830-5/SO-2019, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 914 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2020, č. j. MV-173830-5/SO-2019 (dále jen „napadené

rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2019, č. j. OAM-5017-31/PP-2016.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Průběh správního řízení

3. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 7. 4. 2016 správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Při podání žádosti žalobce předložil rodný list nezletilého J. C., podle kterého je matkou nezletilého je paní C. T. L. a otec nezletilého je J. G., nar. X, a osvědčení o státním občanství České republiky J. C., nar. X. Dále doložil potvrzení o propuštění z vazby nebo výkonu trestu vydané na jméno žalobce ze dne 24. 3. 2016. Dne 9. 5. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doložen doslovný výpis z knihy narození, zápis o určení otcovství k narozenému dítěti sepsaný před Úřadem městské části Praha 8, rodný list nezletilého J. T., nar. X, kde je jako otec uveden žalobce a jako matka paní C. T. L., nar. X, a oznámení Obvodního soudu pro Prahu 9 o popření otcovství.
4. Dne 4. 9. 2019 si správní orgán I. stupně vyžádal opis z evidence Rejstříku trestů, ve kterém je uveden záznam o odsouzení žalobce pro úmyslný trestný čin. Z opisu z evidence Rejstříku trestů vyplývá, že žalobci byl uložen trest odnětí svobody v trvání 5 roků nepodmíněně. Dne 24. 3. 2016 byl žalobce podmíněčně propuštěn, přičemž mu byla stanovena zkušební doba s platností do 24. 3. 2020. Součástí spisového materiálu jsou rovněž rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2014, sp. zn. 46 T 3/2014, a Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 12 To 117/2014-5083, ze kterých vyplývá, že žalobce spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 11. 9. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doloženo usnesení Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 24. 3. 2016, sp. zn. 40 PP 155/2016, ve kterém je uvedeno, že žalobce se podmíněně propouští z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v délce 4 let.
5. Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2019, č. j.: OAM-5017-31/PP-2016, správní orgán I. stupně žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítl podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jednání žalobce v rámci pobytu na území České republiky, kdy byl odsouzen soudem České republiky za úmyslný trestný čin přechovávání omamné a psychotropní látky, je závažné narušení veřejného pořádku. Dále správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že možné negativní dopady způsobené nevyhověním žádosti nedosáhnou intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.
6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění uvedla, že ze

spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že ze strany žalobce došlo k porušení právních norem České republiky, a tedy k narušení veřejného pořádku, za které byl žalobci vyměřen souhrnný trest. V případě žalobce bylo prokázáno, že byl členem organizované skupiny, která se podílela na provozování účelně vybavené pěstírny konopí za využití moderní a poměrně nákladné sofistikované technologie, a to za účelem výroby psychotropní látky, čímž se dopustil jednání, které směřovalo k neoprávněné výrobě omamné a psychotropní látky, spáchal takový čin jako člen organizované skupiny ve značném rozsahu a tohoto jednání se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo. Toto jednání bylo natolik společensky škodlivé, že soud při stanovení a výše trestu uplatnil trestněprávní odpovědnost. Jednání, jehož se obžalovaní (včetně žalobce) dopustili, bylo s úmyslem přímým. Nejednalo se tak o pouhé opomenutí povinnosti, či nedbalostní trestný čin. Žalobce se závadového jednání dopustil ve spojení s organizovanou skupinou, což ještě zvyšuje intenzitu narušení veřejného pořádku. Žalovaná uvedla, že snižování kriminality s důrazem na oblast organizovaného zločinu je mimo jiné uvedeno v oblasti dalších významných zájmů v aktuálním znění Bezpečnostní strategie České republiky. Význam drogové kriminality pak vyplývá z Národní strategie protidrogové politiky, když tato uvádí, že užívání návykových látek a nezákonné zacházení s nimi je nejenom v naší zemi, ale v celém světě vnímáno jako vážný problém, který stále představuje ohrožení zdraví, bezpečnosti, sociální pohody a prosperity obyvatel, zejména mládeže. S ohledem na uvedené je zřejmé, že úmyslným trestným činem neoprávněného zprostředkování omamné a psychotropní látky ve velkém rozsahu v rámci organizované skupiny se žalobce jednoznačně dopustil závažného narušení veřejného pořádku, neboť tímto jednáním byly ohroženy významné zájmy společnosti. Závažnost narušení veřejného pořádku pak lze spatřovat jak v samotném druhu narušení veřejného pořádku, tak i ve faktu, že se žalobce podílel na zvláště společensky škodlivém protiprávním jednání zcela vědomě a dobrovolně. Žalobce byl právě jedním z těch, kteří financovali provoz pěstíren, byly jejich „vlastníky“ a měly profitovat ze zisku z úrody, který by rozhodně nebyl zanedbatelný.

7. Žalovaná dále uvedla, že neudělení přechodného pobytu na území České republiky nebude v případě žalobce znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalobce je svobodný a má jedno dítě, občana České republiky. Žalobce je v produktivním věku a v průběhu řízení nepředložil žádné doklady, ze kterých by vyplývalo, že by byl jeho zdravotní stav nepříznivý a nacházel se v tíživé životní situaci. Nadto je třeba podotknout, že nebylo zjištěno, že by žalobce na území vlastnil nemovitost. Synovi žalobce, který je státním občanem České republiky a pobývá na území, je v současné době 8 let a již v době pobytu žalobce ve vězení se o něho starala matka a byl závislý primárně na matce. Z uvedeného lze reálně usuzovat, že syn žalobce může na území pobývat i nadále spolu se svou matkou. Žalobce není otcem nezletilého J. od jeho narození, ale až ode dne 21. 5. 2015, kdy pan J. G. před Obvodním soudem pro Prahu 9 popřel otcovství a jako otec nezletilého J. byl ustanoven žalobce. Matka nezletilého a syn účastníka řízení budou moci realizovat soužití na území jako doposud, přičemž kontaktu s otcem není žádným zákazem jeho přicestování na území na základě krátkodobých víz bráněno. Účastník řízení si musel být vědom, že pokud bude páchat trestnou činnost, nebude mu umožněno pobývat a realizovat tak rodinný život na území České republiky.

Obsah podání účastníků

8. Žalobce uvedl, že správní orgány nezjistili v řízení stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž na základě takto nedostatečně zjištěného stavu věci pak nebyly správní orgány aplikací testu proporcionality objektivně poměřit ochranu pořádku a bezpečnosti České republiky na straně jedné oproti dopadu do soukromého a rodinného života jak žalobce, tak především jeho nezletilého syna, občana České republiky, na straně druhé. Uvedl, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, je nezbytné výhradu veřejného pořádku aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, na stupeň jeho integrace, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Žalobce má za to, že provedení důkazu pouhým konstatováním jeho trestněprávního jednání a opisem jeho rejstříku trestů nemůže obstát. Dle žalobce správní orgány k této problematice provedly velmi omezené dokazování a to především k otázce stupně integrace žalobce do majoritní české společnosti, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Z toho důvodu také správní orgány nemohly poměřit a hodnotit zákonem souladným způsobem dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
9. Žalobce rovněž uvedl, že pokud se týká hodnocení dopadu neudělení povolení k pobytu do jeho soukromého a rodinného života ze strany správního orgánu, jde o hodnocení výhradně paušální, celým odůvodněním se prolíná v zásadě pouze jeho odsouzení pro trestný čin, nicméně správní orgány byly povinny se zabývat také přiměřeností rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu nejen do jeho soukromého a rodinného života, ale i do života celé rodiny a nezletilého J., a to především ve smyslu článku 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte. Aby správní orgány mohly tyto dvě skutečnosti vůči sobě poměřit, měly by nejprve soukromé, rodinné a celkové zázemí žalobce v České republice bez důvodných pochybností zjistit a až následně tato zjištění poměřit oproti závažnosti jeho trestněprávního jednání. Dle žalobce však správní orgán žádné dokazování v tomto směru neprovedl, omezil se pouze na jednu pobytovou kontrolu, žalobce, matku nezletilého J. T., C. T. L., rovněž nepředvolal na svědeckou (případně účastnickou) výpověď. Po propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody žádné úkony ke zjištění stavu věci neprovedl.
10. Žalovaná ve svém vyjádření argumentovala shodně jako v napadeném rozhodnutí.
11. V doplnění žaloby ze dne 3. 2. 2021 žalobce uvedl, že je třeba odmítnout úvahu, že jakékoli porušení právních norem České republiky by s sebou vždy neslo narušení veřejného pořádku, jak vyplývá ze závěru žalované. Žalovaná opomněla zohlednit i další aspekty života žalobce a další relevantní okolnosti, a to i v intencích jeho trestné činnosti. Žalovaná sice uvedla, že trestná činnost byla páchána v rámci organizované skupiny, a to s úmyslem přímým, nikterak ovšem nezohlednila, že se jednalo o první trestnou činnost žalobce, kdy ani nedošlo k jejímu dokonání. Žalobce nikterak nepopírá, že trestná činnost, pro níž byl odsouzený, představovala pochybení z jeho strany, nedomnívá se ovšem, že by pouze z této skutečnosti mohlo být dovozováno, že existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná byla totiž povinna zkoumat i další okolnosti, tj. například skutečnost, že od doby spáchání trestného činu v době jejího rozhodování uplynulo více než 6 let a že žalobce dostal podmínkám pro podmíněčné propuštění, tj. prokázal polepšení a soud došel k závěru, že se od něho může očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Žalovaná rovněž nikterak nezohlednila délku pobytu žalobce na území, ani se nikterak nevyjádřila k jeho chování a k chování po propuštění. Žalobce rovněž nesouhlasí s konstatováním žalované, že „až do

uplynutí [zkušební] doby je účastník řízení [žalobce] i z pohledu soudu potenciální narušitel veřejného pořádku“. Žalovaná navíc dostatečným způsobem nezohlednila dopad rozhodnutí do života nezletilého syna žalobce. Konečně žalobce zcela nesouhlasí s tvrzením žalované, dle kterého „synovi účastníka řízení [žalobce] (...) je v současné době 8 let a již v době pobytu účastníka řízení ve vězení se o něho starala matka (...) [z] uvedeného lze reálně usuzovat, že syn účastníka řízení [žalobce] může na území pobývat i nadále spolu se svou matkou“. Takový závěr považuje žalobce za zcela odporující zájmu jakéhokoli dítěte, má proto za to, že závěr žalované je v nesouladu s českým právním řádem, jakož i se závazky plynoucími z mezinárodního práva.

Posouzení žalobních bodů

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Ve věci rozhodovala bez jednání, jelikož shledal důvody k postupu dle § 76 s. ř. s.
13. Podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.
14. Podle čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“), opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, je v souladu se Směrnicí třeba zkoumat, „zda (a proč právě) osobní chování stěžovatele představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; kromě samotné existence předchozího trestního odsouzení je třeba vzít v úvahu další aspekty jako například uložený trest, míru zapojení stěžovatele do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení“.
15. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As4/2010-151, je „jednání narušením veřejného pořádku (...) tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti“. Zároveň platí, že „předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku (...) je třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení brozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9

Azs 137/2014-47).

16. Soud dospěl k závěru, že žalovaná své povinnosti řádně posoudit nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu Směrnice a shora citované judikatury nedostála. Napadené rozhodnutí sice obsahuje určité úvahy, pokud jde o okolnosti páchané trestné činnosti (aktivní účast žalobce v organizované skupině, typová závažnost páchané trestné činnosti), nicméně zohlednění chování žalobce po činu, zohlednění délky, která od jeho spáchání uplynula, a zohlednění celkového chování žalobce po dobu jeho pobytu na území ČR v něm absentuje. Přitom právě celkové zhodnocení chování žalobce po dobu jeho pobytu na území ČR je kritické pro posouzení, zda žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že výše uvedené aspekty je nutné zhodnotit zejména proto, že neudělení pobytového oprávnění (případně jeho neprodloužení či zrušení) není „dalším trestem“ ze závadné jednání cizince, ale nástrojem prospektivním, tedy sloužícím k ochraně společnosti před možným závadným jednáním cizince v budoucnu. Jak vyplývá z výše citované judikatury, odsouzení cizince pro (byť závažný) trestný čin v minulosti je sice podstatnou indicií, samo osobě však nepostačuje pro závěr o nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek. Žalovaná se otázkou doby uplynulé od závadného jednání žalobce a jeho chováním v dané době nijak nezabývala, pouze konstatovala, že nedošlo k uplynutí zkušební doby stanovené rozhodnutím o podmíněném propuštění. K tomu soud dodává, že argumentace žalované je nepřipustně formalistická, jelikož v době vydání napadeného rozhodnutí zbývaly ze čtyřleté zkušební doby pouze cca dva měsíce (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2018, č. j. 25 A 32/2018-35). Zároveň soud dodává, že pokud správní orgány argumentovaly, že žalobce může podat novou žádost po uplynutí zkušební doby, pak je třeba zdůraznit, že nelze stavět závěr o nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek na formálním uplynutím zkušební doby. Stejně jako skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí zbývala ze zkušební doby ještě malá část, nemohla odůvodnit závěr, že žalobce je nebezpečím pro veřejný pořádek, nemůže její uplynutí samo o sobě vést k závěru, že již hrozbou pro veřejný pořádek není. Vždy je třeba zhodnotit všechny konkrétní okolnosti věci a lze si jen obtížně představit situaci, kdy by toto posouzení bylo odlišné pouze v závislosti na tom, jestli je ve věci rozhodováno o dva měsíce dříve či později, aniž by v tomto čase došlo k čemukoliv jinému než k uplynutí zkušební doby. Jelikož žalovaná komplexní zhodnocení chování žalobce na území ČR neprovedla, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
17. Pokud jde o otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí, ustálená judikatura správních soudů i Evropského soudu pro lidská práva dospěla k závěru, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života jsou rozhodující: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (3) rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (4) počet nezletilých dětí a jejich věk; (5) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (6) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (7) věk a zdravotní stav dotčeného cizince; a (8) délka pobytu cizince v hostitelském státě;

[srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57 a 58, Boultif proti Švýcarsku, rozsudek, 2. 8. 2001, stížnost č. 54273/00, a rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39]. Přestože se uvedená kritéria vyložená ESLP vztahovala primárně k posouzení podmínek pro vyhoštění cizinců, judikatura dovodila její použitelnost i ve vztahu k rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 68/2012-39, bod 26). Uvedenými kritérii je tedy třeba poměřovat i přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce v nyní posuzované věci.

18. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že napadené rozhodnutí je postaveno téměř výhradně na závažnosti protiprávního jednání žalobce (kritérium č. 1). V tomto ohledu se soud shoduje se žalovanou, že jednání žalobce bylo nepochybně závažné, a to i přesto, že k dokonání trestné činnosti nedošlo. Žalobce ostatně ani závažnost svého jednání nezpochybňuje.
19. Pokud jde o druhé kritérium, pak soud odkazuje na výše uvedené závěry (bod 15 rozsudku). Jelikož žalovaná se komplexním posouzením žalobce dostatečně nezabývala, nijak nereflektovala (vyjma shora uvedené poznámky o neuplynutí zkušební doby) ani dobu, jež od spáchání trestného činu uplynula.
20. Pokud jde o kritéria tři až pět, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí není v této otázce dostatečně odůvodněno, pokud jde o dopad napadeného rozhodnutí na nezletilého syna žalobce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze uvedla, že o nezletilého syna žalobce (který je občanem ČR) se doposud starala jeho matka, na čemž se napadeným rozhodnutím nic nemění, a že kontakt syna se žalobcem není vyloučen. Takové odůvodnění sice pokládá soud za dostatečné ve vztahu k žalobci, jelikož ten sám o svém vztahu se synem v průběhu správního řízení nic konkrétního netvrdil (k povinnosti účastníka řízení tvrdit potřebné skutečnosti srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21), nikoli však ve vztahu k nezletilému synovi. Ze správního vyplývá, že žalobce byl při jedné z pobytových kontrol zastížen v domácnosti se svou ženou a synem. Lze tedy předpokládat, že žalobce není ve vztahu k svému synovi „cizincem“ a určité emocionální a sociální vazby zde budou existovat. Žalovaná se však těmito otázkami vůbec nezabývala a nezjistila k nim ani potřebné skutečnosti, a to přes to, že z ustálené vnitrostátní i mezinárodní judikatury vyplývá nutnost posuzovat celou věc rovněž optikou čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, a na související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudky *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135 a *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména body 46-47 a prejudikatura tam citovaná). Tuto rovinu (tedy dopad napadeného rozhodnutí na nezletilého syna žalobce, občana ČR, jemuž v době vydání napadeného rozhodnutí bylo 8 let) žalovaná zcela pominula, vyjma shora uvedené povrchní argumentace. Zároveň je nutno zdůraznit, že povinnost zohlednit nejlepší zájem dítěte platí i pro rozhodnutí, které není určeno nezletilému dítěti, nýbrž jeho rodiči (srovnej přiměřeně např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 3. 2021 ve věci C- 12/20, *M. A. proti État belge*). Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že nepřehlédl specifickou situaci rodiny žalobce, pokud jde o určování otcovství k nezletilému. Jak již soud uvedl ve svém usnesení ze dne 12. 2. 2020, č. j. 55 A 4/2020-35, posloupnost jednotlivých kroků při určování otcovství naznačuje, že

„rodičovství je v dané rodině chápáno utilitárně v závislosti na tom, jak to bude výhodné pro pobytový status biologických rodičů“. Tato skutečnost přitom jednak vrhá určité pochybnosti na fakticitu vazeb žalobce k jeho synovi (kterou bude v dalším řízení třeba prověřit), tak i na způsob, jakým nezletilý syn žalobce získal občanství, od nějž žalobce odvíjí svou žádost o pobytový titul. Touto otázkou se však správní orgány nezabývaly a správní spis neposkytuje dostatečnou oporu pro jakékoliv závěry. To však nebrání správním orgánům vést v dalším řízení dokazování i tímto směrem.

21. Pokud jde o kritéria šest až osm, pak soud konstatuje, že žalovaná se jim sice (vyjma zmínky o dobrém zdraví žalobce) výslovně nevěnovala, nicméně ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, které by svědčily o nutnosti se těmito otázkami blíže věnovat a ostatně ani žalobce sám k nim ani ve správním řízení, ani v podané žalobě, ničeho netvrdil.
22. Soud tak shrnuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění ve dvou ohledech. Předně není dostatečně odůvodněn závěr, že existuje důvodné nebezpečí, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek (bod 15 rozsudku). Dále v napadeném rozhodnutí není dostatečně zohledněn nejlepší zájem dítěte (syna žalobce), jak vyžaduje čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V této otázce správní orgány rovněž nezjistily dostatečně skutkový stav, jelikož ze správního spisu nelze učinit závěr o povaze vztahu žalobce s jeho synem. Pro úplnost soud dodává, že nedostatek skutkových zjištění o vztahu mezi žalobcem a jeho synem konstatoval již v usnesení ze dne 12. 2. 2020, č. j. 55 A 4/2020-35, body 18-20. Zatímco v tomto usnesení šly tyto nedostatky k tíži žalobce (kterého tížilo břemeno osvědčení tvrzených skutečností pro účely přiznání odkladného účinku žalobě), ve věci samé je to žalovaná, kdo nese odpovědnost za řádně zjištěný skutkový stav. Je sice pravdou, že obecně nelze po správních orgánech požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 29. 11. 2012, č. j.: 9 As 142/2012-21), nicméně tyto závěry nelze uplatnit v situaci, kdy jsou správní orgány povinny zohlednit nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, jelikož čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nechrání primárně žalobce samého, ale jeho syna. V takovém případě musí správní orgány z úřední povinnosti zjišťovat povahu vztahu mezi žalobcem a jeho synem (není-li jednoznačná), bez níž nelze vést další úvahy o nejlepším zájmu žalobcova syna a o přiměřenosti napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že skutkový stav vyžaduje podstatné doplnění. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
24. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. Žalobce měl s žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích

ve

výši

4

000

Kč

a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady tvoří odměna za zastupování za tři úkony právní služby (převzetí věci a přípravu zastoupení, seps žaloby a seps doplnění žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], tj. 9 300 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, a náhrada 21% DPH z částky 3 400 Kč (jeden úkon právní služby a jeden paušál, jelikož předchozí zástupce žalobce, který učinil první dva úkony, nebyl plátcem DPH) ve výši 714 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 14 914 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 914 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu